

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

«Զ Ա Ր Թ Ո Ւ Ց Ե Ա Լ Ք Ս»...

Շարուած են սասնենինգը բեմիդ առջեւ, Տէր,
Աւետարնէն դէպի լոյսըդ վազած կոյս սիրտեր,
Անկրնդէ՛ս՝ խորանիդ կանթեղին մրճավառ,
Որ կարծես կ'աղօթէ իրենց հետ, իջած վար:

Գիշեր է դեռ. բայց երբ Զարթոնքին երգը բամբ
Կը ժայթէ բեմէն վեր յանկարծ, քաղցր ուժգնութեամբ,
Դաւնակի մը հրսկայ՝ ստեղծաւոր կուրծքէն զերդ,
Փայլակի շողիւնով սիրտէ սիրտ կ'անցնի սէրդ:

Կը սարսռայ վեհավայրը. նախնեաց ոգիներն
Կ'արթըննան փուններէն, զրմբէքին ծոցը, վերն,
Հանչնալով մինչեւ հոն բարձրացող ձայնին մէջ՝
Իրենցին դարաւոր գանգիւնները անցէջ:

Ու սուրբերն, որմանկար թառերէն իրենց խիտ,
Ա՛խ, կարծես թէ կ'ուղղեն նայուածքին անբոքիթ,
Հրազներէ՛ անձնիւրին երբ բիբերն կը վառին,
Դէպի շարքը անոնց, դէպի կողմը ձայնին:

«Զարթուցեալս»... Տէր, պահէ միտս այս տղաքը արթուն.
Հաւաստունն ներքնյողը եղի՛ր միայն դուն.
Ձը մարի՛ կուրծքերնուն տակ սիրոյդ կրակն երբեք.
Օ՛ր մը՝ բնաւ՝ չը նային փու Յոյսիդ սրտաբեկ:

Թ.